

Indholdet af Anordningen af 2den October 1862. Dette er Altsammen Punkter, som under alle Omstændigheder, naar Sagen faaer den alvorlige og omhyggelige Overveielse, som jeg ikke tvivler paa, at den vil faae her i Thinget, ville blive gjorte til Gjenstand for Opmærksomheden. Men det kan jo kun stee gennem et Udvalg, og derom er der ikke for Diebliffet Grund til at forhandle.

Bindeshøll: Hvad er det, som hvides os i det her foreliggende Lovforslag? Det Spørgsmaal kan man nok finde sig foranlebiget til at stille sig selv. Som bekjendt har der blandt de Mænd, ved hvis Befræbelse dette Lovforslag første Gang fremkom og er blevet fremmet baade i forrige Session og i denne, ikke herfket indbyrdes Enighed eller Enighed med sig selv om, hvad Navn, hvad Titel de skulde give Forslaget. Det kunde synes, at det var i sin Orden, at man tog det for, hvad det udgav sig for, tog det for en Lov, der stiftede Valgmenigheder. Ja, der er ganske vist Ingen, der kan nægte, at man er berettiget til at give det dette Navn, thi Menighederne faae jo der- ved Valgret; men jeg troer dog ikke, at det udtrykker Forslagets hele Tanke. Jeg troer ikke, at det udtrykker dets væsentlige Grundtanke, jeg troer, at de Mænd, som fra Først af bragte Forslaget ind i Folkethinget, have taget Sagen skarpest i Die, idet de have fundet, at det betegnende Navn for Loven er en Frimenighedslov, et Forslag til Lov om Oprettelse af Frimenigheder, og det er netop mod Loven i denne Skikkelse som Frimenighedslov, at jeg vil rette mine Indvendinger; men det bliver derfor ogsaa min Skyldighed at vise, hvad Grund jeg har til i denne Lov ikke blot at see en Lov om Valgmenigheder, men ogsaa en Frimenighedslov.

Naar vi tælle efter vort Talsystem og ere komne til 10, saa vide vi Alle, at saa tælle vi ikke videre, saa forhøie vi de 10 Enere til en Tier, ophøie dem til en ny høiere Eenhed. Det er noget Eignende, som en Lov som denne,

hvis den kom istand, vilde sætte Sognebaandsløfere istand til at gjøre. Var der noget Sted, i en By paa Landet, eller hvor det nu var, en Deel Sognebaandsløfere, som sølte Trang til at forstaae sig selv en bedre Opbyggelse, end de kunde hente i deres Sognkirke, men de ikke vare talrige nok, ikke i Antal naaede 20, ja, saa vare de ikke Andet end simple Enere, kristelige Individuer, Medlemmer af en eller anden Menighed; men dersom den Thvende kom til, ja, da havde de faaet Ret og Magt til at oprette sig selv til en egen Menighed, til at ophøie sig selv til en Eenhed af høiere Orden. Og det er netop denne Selvophøielseret og Magt, som jeg troer er Hovedpunktet i Loven, omkring hvilket Alt dreier sig; thi vi maae vel lægge Mærke til, at en saadan Menighed tillige faaer Rettigheder. Det er ikke muligt, at en Menighed saaledes kan opstaae, uden at der opstaaer Retforhold mellem Læreren og Menigheden, mellem dennes Medlemmer indbyrdes og mellem Menigheden og andre Menigheder; til disse Retforhold danner der sig tilsvarende Forpligtelser, og efter disse Forpligtelser afpasses forffjellige Bemyndigelser og Rettigheder, og der udvikler sig saaledes en lille Kirkeret fra Grunden af, en Kirkeret, som bliver mere omfattende, fordi der er lagt en større Naadighed i den Geistliges Haand i en saadan lille Kreds, end der er i de almindelige Sogmenigheder. Thi vel har Menigheden megen Magt og Indflydelse, idet den kan kalde sin Præst og bestemme hans Løn, men Ingen kan blive Medlem af Menigheden uden igjennem Sognebaandsløsning; det Første, som hører dertil, er at gaae hen til den Præst, til hvilken man vil slutte sig, og see om muligt at blive enig med ham, om der skal finde en saadan nærmere Forbindelse Sted mellem dem, og der staaer det i Præstens Magt at tage imod dem, han vil, og at forsthyde dem, han ikke vil have, og denne Magt vil han beholde, saalænge Menigheden bestaaer. Skulde jeg nu gjøre opmærksom paa det Mislige i at nedlægge en saa udstrakt Magt i smaa Menigheders Hæn-